

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.106 van 17 februari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 20 december 2005 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 16 januari 2006 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de aanvraag kennelijk ongegrond en neemt een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Na beroep bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2006 de beslissing van weigering van verblijf en wijst de asielaanvraag af omdat ze "bedrieglijk" is.

Op 30 oktober 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, gesteund op artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 3 juli 2008 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de aanvraag zonder voorwerp. Deze beslissing wordt ingetrokken op 1 augustus 2008.

Op 25 september 2008 beslist de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de gedane aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 4 november 2008 ter kennis wordt gegeven en gemotiveerd is als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2005 in België verblijft, dat hij zich snel in België zou integreren, dat hij Engels en Frans spreekt, dat hij tevens Nederlandse lessen volgt, dat hij reeds Belgische vrienden heeft gemaakt en dat zij lovende bewoordingen over hem uitspreken, dat hij sinds augustus 2006 bij een voetbalclub is aangesloten waar men zeer tevreden is over hem, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 28.02.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem op 01.03.2006 betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk nog geen 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn vrijheid, zijn fysieke integriteit en zelfs voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn vrijheid, zijn fysieke integriteit en voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene verwijst tevens naar verschillende arrestaties. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat het CGVS in haar beslissing dd. 30.10.2006 duidelijk stelde dat: 'u er niet in geslaagd bent uw opeenvolgende arrestaties en periodes van detentie geloofwaardig te maken'. Ook wat zijn vermeende homoseksualiteit betreft dient opgemerkt te worden dat het CGVS stelde dat: 'Er is geen rapportage van, al dan niet georganiseerde, discriminatie van homoseksuelen door officiële instanties. Onderzoek gevoerd door de Duitse ambassade leert dat er geen gevallen bekend zijn van homoseksuelen die mishandeld of gedood zouden zijn door de veiligheidsdiensten omwille van hun homoseksualiteit. (...) Er kan worden geconcludeerd dat uw beweerde vrees niet gestaafd wordt door de beschikbare bronnen en dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u niet buiten uw regio van herkomst zou kunnen leven.'

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Amnesty International, naar een publicatie van de International Gay and Lesbian Human Rights Commission en naar verschillende internetartikelen; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten en informatie gaat over de algemene toestand in Kameroen en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven

dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Ook wat betreft de verwijzing naar de brief van zijn zogenaamde vriend Buo Felix dient opgemerkt te worden dat deze brief niet kan aanzien worden als een objectieve bron en aldus kan deze brief en de inhoud ervan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het 'mandat de recherche' betreft waaruit zou blijken dat verzoeker nationaal gezocht zou worden voor het beoefenen van homoseksualiteit en voor ontsnapping uit detentie; dient opgemerkt te worden dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier is gebleken dat dit document niet aan verschillende vormvereisten voldoet: "Zo is de officiële benaming van dergelijk document 'avis de recherche' en niet mandat. Dergelijk document begint in principe met de zin 'il y a lieu de rechercher...'. In een opsporingsbevel wordt er verwezen naar de filiatie van de betrokken persoon. In het voorgelegde document ontbreekt deze. In een opsporingsbevel wordt de reden van opsporing gemotiveerd d.m.v. de overtreden wetsartikels, niet door omschrijvingen zoals hier bvb homosexualité en évacion(...)". Met andere woorden wij moeten stellen dat er ernstige twijfels zijn omtrent de authenticiteit van dit document en bijgevolg kan het neerleggen van dit document niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: "Schending van de motiverings-verplichting van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, beide in combinatie met het artikel 9, alinea 3 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980."

Zij betoogt als volgt:

"Het artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Het artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoeker zal aantonen dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Omtrent de seksuele geaardheid van verzoeker motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"Ook wat zijn vermeende homoseksualiteit betreft dient opgemerkt te worden dat het CGVS stelde dat 'Er is geen rapportage van, al dan niet georganiseerde, discriminatie van homoseksuelen door officiële instanties. Onderzoek gevoerd door de Duitse ambassade leert dat er geen gevallen bekend zijn van homoseksuelen die mishandeld of gedood zouden zijn door de veiligheidsdiensten omwille van hun homoseksualiteit. (...) Er kan worden geconcludeerd dat uw beweerd vrees niet gestaafd wordt door de beschikbare bronnen en dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u niet buiten uw regio van herkomst zou kunnen leven.'

Wat betreft de verwijzing naar een rapport van Amnesty International, naar een publicatie van de International Gay and Lesbian Human Rights Commission en naar verschillende internet-artikelen; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten en informatie gaan over de algemene toestand in Kameroen en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingen-betwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemeen wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan

marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet (R.V.V., 27 jul. 2007, nr. 1.018)."

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekers homoseksualiteit niet betwist wordt in de bestreden beslissing. Er kan aangenomen worden dat het aantal actieve homoseksuelen in Kameroen zeer beperkt is zodat de rapporten die bij het verzoekschrift gevoegd werden en die aantonen dat er voor hen wel degelijk gevaar is voor een onmenselijke behandeling allerminst 'de algemene toestand in Kameroen' bespreken, doch slechts het gevaar voor een zeer specifiek deel van de bevolking, waartoe verzoeker behoort. Het in de bestreden aangehaalde arrest (dat overigens asiel en subsidiaire bescherming betreft) is dan ook niet relevant.

Bovendien moet men in een beslissing inzake de buitengewone omstandigheden van een verzoek om een verblijfsmachtiging de aangehaalde problemen vanuit een andere hoek bekijken dan bij een asielaanvraag gebeurt (R.v.St. 3 maart 1994, nr. 46.381, R.A.C.E. 1994, z.p. en R.v.St. 20 juli 2001, nr. 97.923, Rev.dr.Etr. 2001, 475):

Tijdens de asielprocedure moet inderdaad bewezen worden dat er een persoonlijk risico is op vervolging op basis van bv. het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Buitengewone omstandigheden in een aanvraag om een verblijfsmachtiging conform het art. 9, al. 3 van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het zeer moeilijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om er bij de Belgische ambassade conform het artikel 9, al. 2 een verblijfsmachtiging aan te vragen. De bewijslast ligt hier lager dan in de asiel-procedure het geval is.

Verzoeker stelt verder dat een loutere verwijzing naar de asielprocedure ten zeerste onvoldoende is om te besluiten tot het feit dat er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker verwijst naar een voorbeeld uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (eigen onderlijning):

"De verwijdering van een vreemdeling door een Verdragsluitende Staat kan in voorkomend geval problemen stellen in het kader van art. 3 E.V.R.M, wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, in het geval van een uitzetting naar het land van oorsprong, daar een werkelijk risico loopt om te mogen onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling. De in dat verband door het genoemde art. 3 verzekerde bescherming is ruimer dan die voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling. Het toepassingsgebied van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet is verschillend van dat van de bepalingen van het Internationaal Verdrag van Genève. Hieruit volgt dat een omstandigheid, ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en vanuit deze invalshoek verworpen, eventueel de indiening in België kan rechtvaardigen van een aanvraag tot verblijf gegrond op een risico van een eventuele schending van art. 3 E.V.R.M." (Rv.St 12 oktober 2001, nr. 99.769 en 22 oktober 2001, nr. 100.001.)

Aangezien de neergelegde rapporten aantonen dat er wel degelijk problemen zijn voor homoseksuelen in Kameroen en de geaardheid van verzoeker niet betwist wordt moet aangenomen worden dat het voor verzoeker zeer moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker blijft er overigens bij dat het "mandat de recherche" authentiek is.

De motivering is dan ook op dit punt niet afdoende."

2.2. De verwerende partij meldt in haar nota met opmerkingen:

"Het enig middel wordt geput uit de schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat zijn seksuele geaardheid niet betwist wordt in de bestreden beslissing. Hij meent voldoende gegevens te hebben aangebracht die erop wijzen dat homoseksuelen vervolgd worden in Kameroen.

Een loutere verwijzing naar de asielprocedure om de verblijfsaanvraag te weigeren is onvoldoende om de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel niet dienstig is.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat, gezien verzoeker dezelfde argumenten en dezelfde stukken overmaakt als tijdens zijn asielprocedure, wel degelijk kon verwezen worden

naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen waarbij geoordeeld werd dat het asielrelaas ongeloofwaardig was.

Gezien betrokkene geen concrete gegevens aanbrengt die zijn beweringen kunnen staven of zijn beschouwingen aannemelijk kunnen maken, kon de overheid bezwaarlijk een anders-luidende beslissing nemen.

In de bestreden beslissing werden verzoekers argumenten in rekening gebracht en werden al zijn beweringen in overweging genomen, doch werden zij minstens te licht bevonden om als buitengewone omstandigheid te worden weerhouden.

Van verzoeker mag verwacht worden dat hij persoonlijke bewijzen voorlegt dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn. Verzoeker meent echter dat zijn homoseksuele geaardheid een grondig element op zich is om een verblijfsaanvraag in België te verantwoorden. Op die manier tracht hij zich niet alleen te ontdoen van zijn bewijslast, doch vooral zou de vreemdelingenwet een maat voor niets zijn, wanneer het zou volstaan om op algemene wijze schendingen van de mensenrechten aan te tonen.

Verzoeker stelt dat de homoseksuele geaardheid niet betwist wordt, maar evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat de homoseksuele geaardheid erkend wordt.

De overheid stelt in primaire orde dat verzoeker geen concrete elementen aangeeft die als een buitengewone omstandigheid aanvaard worden, zij spreekt zich niet uit over de waarachtigheid van beweerd seksuele geaardheid.

Gezien verzoeker de argumenten niet pertinent acht, dient verwezen te worden naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen"¹

Verwerende partij meent dat de op grond van alle gegevens uit het administratief dossier, terecht werd besloten om de verblijfsaanvraag onontvankelijk te verklaren.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot de verwijzing naar de asielprocedure, de overheid stelde op neutrale en uitgebreide wijze vast dat de aangevoerde stukken de loutere beweringen niet aannemelijk maakten.

Het middel is niet ernstig "

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nrs. 167.407 en 167.411).

De verzoekende partij bespreekt in haar verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat zij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Terzake merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de verzoekende partij van een foutief uitgangspunt in de lezing van de bestreden beslissing vertrekt. In het eerste onderdeel stelt de verzoekende partij verkeerdelijk dat de bestreden beslissing de homo-seksuele geaardheid van de verzoekende partij niet betwist. Dergelijke interpretatie kan niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing, nu deze spreekt van “*vermeende*” homoseksualiteit van de verzoekende partij, hetzij voorgehouden seksualiteit. Verder verwijst de bestreden beslissing naar de genomen beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die op zijn beurt wijst op het bedrieglijk karakter van de asielaanvraag, ondermeer af te leiden uit tegenstrijdige verklaringen, ook betreffende een arrestatie van 15 november 2005 betreffende een beschuldiging van homoseksualiteit. De gevolgtrekking dat “*Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekers homoseksualiteit niet betwist wordt in de bestreden beslissing*” berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing in die mate dat de bestreden beslissing er niet vanuit gaat dat de homoseksualiteit van de verzoekende partij vaststaand is, wel integendeel.

Voorts vertrekt de verzoekende partij van de premisse “*Er kan aangenomen worden dat het aantal actieve homoseksuelen in Kameroen zeer beperkt is zodat de rapporten die bij het verzoekschrift gevoegd werden en die aantonen dat er voor hen wel degelijk gevaar is voor een onmenselijke behandeling allerminst 'de algemene toestand in Kameroen' bespreken, doch slechts het gevaar voor een zeer specifiek deel van de bevolking, waartoe verzoeker behoort.*” Vooreerst toont de verzoekende partij haar bewering dat het aantal actieve homoseksuelen beperkt is in Kameroen niet aan. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat onderzocht werd of de verzoekende partij in het kader van haar voorgehouden homoseksualiteit vrees voor vrijheid, fysieke integriteit of gevaar voor leven heeft, zijnde de uitdrukkelijk opgegeven argumenten van de verzoekende partij in haar aanvraag gesteund op artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (zie aanvraag, laatste blad, eerste alinea). De verzoekende partij is dan ook slecht geplaatst om te verwijten dat de bestreden beslissing deze elementen heeft onderzocht indien zij geen andere elementen kenbaar maakte om het bestaan van buiten-gewone omstandigheden aan te tonen. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar haar neergelegd rapport (verslag Amnesty International), de informatie uit de door haar genummerde stukken 7 tot en met 9 en de door haar overgemaakte krantenartikels, antwoordt de bestreden beslissing dat betrokkene minstens een begin van bewijs dient te leveren en dat de loutere vermelding dat hij dergelijke vrees kent niet kan bijgetreden worden. Deze stelling dient te worden bijgetreden, nu betrokkene dezelfde elementen heeft aangehaald voor de asielinstanties en deze zijn aanvraag als bedrieglijk hebben afgewezen en hij geen andere elementen aanhaalt wat de ontvankelijkheidsfase betreft.

Ter zake herinnert de Raad eraan dat het toepassingsgebied van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet verschilt van het toepassingsgebied van artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. In het licht van voornoemd verdrag onderzoeken de asielinstanties of de vreemdeling in zijn land van herkomst het slachtoffer is geworden van een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, hebben evenwel een ruimere inhoud (RvS 9 februari 2007, nr. 167.672).

Het ten tijde van de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische*

diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Alhoewel de beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden inderdaad het onderzoek betreft naar omstandigheden die het de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland te doen – die verschillen van omstandigheden betreffende het bestaan van vrees voor vervolging, fysieke integriteit en leven – kan de Raad in casu enkel vaststellen dat de verzoekende partij, wat de ontvankelijkheidsfase betreft, in haar aanvraag geen andere elementen heeft aangehaald dan deze van de asielaanvraag. De aangebrachte elementen werden niet aannemelijk gemaakt zodat het niet kennelijk onredelijk is de afwijzing van de asielinstanties te betrekken in het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

De enige nieuwe elementen die in de aanvraag zijn bijgebracht betreffen een verklaring van “Buo Felix” en een “*mandat de recherche*”. Deze stukken worden door de verzoekende partij omschreven als “*nieuwe bewijzen met betrekking tot de directe reden van zijn vlucht*”, zodat de verzoekende partij ook met deze stukken te kennen geeft dat zij dezelfde feitelijkheden naar voor brengt. De bestreden beslissing antwoordt: “*Ook wat betreft de verwijzing naar de brief van zijn zogenaamde vriend Buo Felix dient opgemerkt te worden dat deze brief niet kan aanzien worden als een objectieve bron en aldus kan deze brief en de inhoud ervan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Wat het 'mandat de recherche' betreft waaruit zou blijken dat verzoeker nationaal gezocht zou worden voor het beoefenen van homoseksualiteit en voor ontsnapping uit detentie; dient opgemerkt te worden dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier is gebleken dat dit document niet aan verschillende vormvereisten voldoet: "Zo is de officiële benaming van dergelijk document 'avis de recherche' en niet mandat. Dergelijk document begint in principe met de zin 'il y a lieu de rechercher...'. In een opsporingsbevel wordt er verwezen naar de filiatie van de betrokken persoon. In het voorgelegde document ontbreekt deze. In een opsporingsbevel wordt de reden van opsporing gemotiveerd d.m.v. de overtreden wetsartikels, niet door omschrijvingen zoals hier bvb homosexualité en évacion(...)*”. Met andere woorden wij moeten stellen dat er ernstige twijfels zijn omtrent de authenticiteit van dit document en bijgevolg kan het neerleggen van dit document niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.” Dit antwoord is evenmin kennelijk onredelijk

